

Pikku Hanna

eli

Onnetoman Isän

Kääntymys.

Toimitti ja kustansi

P. Kurwinen.

Hinta 5 penniä.

Tampereen
kaupunginkirjasto

1563 AXN Tampereella,

Emil Hagelberg'in ja Numpp. kirjapainossa 1893.

20: -

Arvo H. Nurmen
Tampere - Kirjasto

Grään isän kääntymys lapsensa kautta.

Gräänsjä kaupungissa oli jumalaton herra, joka ei ajatellut kuolemaa eikä ijanikaikkisuutta; hän ei tahtonut edes uskoa, että on mitään ijanikaikkisuutta. Hän vihasi myös kaikkea yhteistä sekä yksityistä Jumalanpalvelusta. Tällä herralla oli kaksi kilttiä tyttärtä. Vanhempi oli 9 ja nuorempi 7 vuoden vanha. Näitä tahtoi hän kasvattaa ilman mitään opetusta kristinuskossa, warjinkin ilman rukoilemaan opettamista, jota hän piti tarpeettomana ja ihan hulluutena. Hänen waimonsa, joka oli kaswatettu Sumalaa pelkääväisten vanhempain kotona, wuodatti usein katkeria kyyneliä. Hänen miehensä oli pakoitettu olemaan usein pois päikkillä matkoilla, ja sillä ajalla puheli hurskas äiti tyttäriensä Jumalan suuresta rakkaudesta ja hywyydestä ja koetti sillä tawalla tehdä Wapahantajaa, Jesusta Kris-

tusta, rakkaaksi ja kalliiksi molempien lapsukaisien sydämille. Herra palkitsikin runsaasti hänen uskollisen, äidillisen huolensa, niin että kaikkein, jotka kuuluivat noiden rakkaitten lapsukaisien puhuvan jotakin hengellisistä asioista, täytyi ihmetellä heidän ymmärrystänsä ja käsitystänsä. Isä koetti tosin aina kotiin tultuansa purkaa, mitä äidin rakkaus oli rakentanut, mutta hänen täytyi suureksi harmikseen huomata, että hän ei voinut voittaa tarkoitustansa. Hän wäsyi sentähden siitä ja ajatteli, että hän, kun lapset pääsivät suuremmiksi, woisi ilmoittaa heille, kuten hän sanoi, sywempää wiisautta.

Eräänä päivänä piti hänen lasten kanssa käydä terwehtimässä erästä sukulaista, joka asui läheisyydessä. Kun he palasivat sieltä, niin oli jo yö ja hywin pimeä, niin että ei ajaja voinut nähdä tietä, ja waunut kaatuivat. Lapset eivät yhtään wahingoittuneet, mutta isän käsiwarssi taittui ja hän loukkasi pahasti päänsä. Peljästyksissään ja tuskissaan huusi hän hartaasti: „Oi, Herra

Jesus, armahda!,, — Silloin fanoi 7 wuotias tyttö isällensä: „Katsos, isä, nyt huudat sinä kumminkin Herraa Jesusta, jota sinä muutoin et woi kärjiä mainittawankaan. Hän auttaa kyllä sinua. Mutta etkö sinä koskaan tahdo rakastaa häntä?“ — Isä ei wastannut mitään; mutta lapsellinen huomautus tunkentui sywälle hänen sydämeensä. Kun hän tuli kotiin, kutsui hän kohta lääkäriin. Tämä pudisti päätään ja antoi sairaan tietää, että waara oli suuri. Käsiwarssi tuli pian terveeksi, mutta wamma päässä oli waikea parantaa. Tämä toi sairaalle monta katkeraa kipua. Sairaana ollessaan katseli hän usein erinomaisella lempeydellä pientä, nuorempaa tyttäntänsä, eikä woinut olla itkemättä, joka kerran, kun hänen pieni tyttärensä lähestyi sänkyä. Eräänä päivänä suuteli hän sydämellisesti tyttäntänsä ja fanoi: „Minun rakas lapseni, rakastatko sinä Herraa Jesusta paljon?“ „Kyllä, isä, minä rakastan häntä hywin paljon.“ „Miksi sinä sitä teet?“ „Koska hän rakastaa kaikkia ihmisiä ja warsinikin lapsia niin paljon.“ „Mistä sinä sen tiedät?“ „Eräs wanha

eukko, joka käy wälistä täällä, on kertonut paljon Herrasta Jeesuksesta ja on suuresta kirjasta lufenut minulle paljon hänestä.“ „Dnko eukko myöskin sanonut, että sinun pitää rukouileman Herraa Jeesusta?“ „Dn.“ „Rukoiletko sinä häntä?“ „Kyllä, joka päivä minä rukoilen.“ „Mitä sinä häneltä rukoilet?“ „Minä rukoilen, että hän tahtoisi olla sinulle, äidille, minulle ja kaikille ihmisille armollinen ja antaisi meille uudet sydämet. Äiti on jo saanut nuden sydämen.“ Silloin suuteli isä taas lastaan ja pyysi häneä menemään sisarensa luo. Sitten mietti hän, mitä oli tapahtunut, ja ajatteli: Sinä et ole koskaan rukoillut lapsesi edestä; sinä pilkkaat kaikkea, mitä nimitetään rukoukseksi; mutta sinun pieni lapsesi rukoilee isänsä edestä ja tuntee itsensä siitä niin iloiseksi ja onnelliseksi. Sillä tavalla tuli tämä lapsi parannussaarnaajaksi isälle, joka tästä hetkestä oli voitettu Herralle Jeesukselle ja muuttunut toiseksi ihmiseksi.

Nyt rukoili ja huusi hän usein Sumalasta armoa Jeesuksen tähden. Kun hän

luuli, että kuolema lähestyi, tuli hän hyvin surulliseksi, ja häntä waiwasi hirweä kuoleman pelko, jota hän ennen piti lapsellisena pelkona. Hänen waimonsa ja lapsensa, erinomattain tuo 7 wuotias Hanna, rukoili ahkerasti hänen edestänsä, ja lapset tulivat usein sängyn wierelle ja ilahuttivat häntä lapsellisilla puheillaan. Eräänä päivänä tuli pieni Hanna hyvin iloisena, juosten, isänsä luo ja sanoi: Isä, minä olen nähnyt niin kaunista unta sinusta. No, mitä sitten, lapseni? Minä näin unessa, että sinä ja minä kävelimme leweällä puutarhakäytävällä. Käytävän lopussa lankefit sinä äkisti maahan ja olit kuolleena. Minä huusin kowasti, mutta ei kukaan kuullut minua. Silloin huusin minä vielä kowemmin: „Oi, rakas Herra Jeesus, auta minun isääni!“ Äkkiä astui esiin hyvin ystävällinen ja jorea mies; hänen kaswonsa ja waatteensa loistiwat sanomattoman ihanasti. Hän otti minua kädestä, suuteli minua ja sanoi: Älä itke, minä autan isääsi. Ota

hänen kätensä sinun käteesi, niin hän herää jälleen." Minä tartuin kohta sinun käteesi, ja samassa silmänräpäyksessä awasit sinä silmäsi ja olit elävä. Oi, isä kulta, et sinä voi kuvaillla, kuinka iloiseksi minä tul-
 lin. Sinä paranet pian, koska minulla oli niin ihana uni sinusta; ja Herra Jeesus rakastaa meitä kaikkia niin paljon." Isä itki ilotyyneitä rakkaan lapsensa yli. „Sumala suunnatkoon sinua, minun rakas lapseni," sanoi hän ja sulki syliinsä pienen tyttönsä. Tytön sanat kätki hän ja mietti niitä sydämesjäsä. Hän huomasi tämän unen sangen wakaaksi, niin että hän lakkaamattomasti mietti sitä. Muutamain päivän perästä kutsui hän luok-
 sensa seurakunnan pastorin, jota hän tähän asti ei ollut vastaanottanut. Häneltä pyysi hän suuressa tuskassa ja murheessa autuudes-
 tansa neuwoa ja opetusta, ja tämä hurskas Herran palvelija puheli hänelle ilolla. Hän käwi usein sairaan luona, ja tämä otti vastaan uskollisen opettajansa suurella ha-
 lulla. Eräänä päivänä sanoi hän pasto-

ville, senjälkeen kun tämä erinomaisella painolla oli puhunut hänen kansansa Sumalan waltakunnan teistä: „Herra pastori, nyt minä uskon ja tiedän, että teidän sananne ovat todet, ja että ne ovat Sumalan sanoja.“

Pitkän ja waiwaloisen yön jälkeen vastaanotti sairas pastoriin ystävällisesti, mutta murheellisella katsannolla. Hän lepäsi muutamia minuuttia mitään wirkkaamatta, mutta sitten sanoi hän totisella äänellä: „Saanko minä vastaan ottaa pyhän ehtoollisen? Saako herra pastori antaa minulle sen?“ — „Kyllä minä sen saan tehdä, wastasi pastori, sillä se on erittäin aijottu juuri sellaisille, jotka tuntevat, tunnustawat ja katuvat syntejensä, sekä haluawat armoa ja anteeksiantamusta Kristuksen tähden.“ Seuraavana päivänä antoi pastori hänelle Herran ehtoollisen ja piti samassa sydämellisen puheen ja palawan rukouksen.

Kaikkien ilo ja kiitollisuus Sumalalle oli suuri. Pieni Hanna tuli eräänä päivänä isänsä luo ja sanoi: „Isä, nyt sinä näytät niin iloi-

selta ja onnelliselta. Eikö ole totta, että sinä rakastat Herraa Jeesusta?" Isä vastasi khy- nelillä: „Kyllä, minä lapseni, minä rakastan häntä paljon ja uskon myöskin, että hän rakastaa minua. Nyht me tahdomme, äiti, sinä, sisaresi ja minä, rukoilla Jumalalta armoa, rakastaaksemme ja totellaksemme häntä kai- kesta sydämeistämme, niin saamme elää kauan. Tyttö kiiruhti äitinsä luo ja kertoi sydä- mellisellä ilolla, mitä isä oli sanonut.

Sairas parani taas, niin että hän 6 wii- kon kuluttua saattoi ilman erityistä kipua kävellä puutarhassa. Hänen talostaan tuli nyt rauhan koti, jossa hiljaisuus ja Jumalan pelko asui. Lapset kasvoivat niinkuin kukat Jumalan yrttitarhassa ja tulivat sittemmin naimisiin kahden howiherran kanssa lähelle lapsuutensa kotia. Isä kuoli monen vuoden perästä, oikeana ja totisena Kristuksen opetus- lapsena, joka ensimmäiseksi ja viimeiseksi etsi Jumalan valtakuntaa ja hänen maan- kauttansa.

Arvo H. Nuorten
Tampere - Kirjasto

74/-3-39. 11 urminen -